

ŽOLÍK

Lea a Kone

PRE VŠETKY PRÍPADY

Christiane Gohl

Christiane Gohl

**Žolík
pre všetky
prípady**

Lea a kone

VYDAVATEL'STVO
ARKUS

Original title: Lea und die Pferde. Ein Joker für alle Fälle

Boje Verlag in the Bastei Lübbe AG
© 2009 Bastei Lübbe AG, Köln, Germany

Slovak edition © 2016 ARKUS vydavateľstvo, s.r.o.
Translation © 2016 PhDr. Danka Banská
Cover design © 2016 Richard Mečíř

Z nemeckého originálu Lea und die Pferde: Ein Joker für alle Fälle, ktorý vyšiel vo vydavateľstve Boje Verlag v roku 2009, preložila PhDr. Danka Banská.
Obálku navrhol Richard Mečíř.
Vydal ARKUS vydavateľstvo, s.r.o., Senica v roku 2016 ako svoju 365. publikáciu.
Prvé vydanie.

Aktuálny zoznam našich publikácií s možnosťou objednávok nájdete na internetovej adrese: www.vydarkus.eu

ISBN 978-80-8103-087-1

Fatamorgána

Takže teraz počkáme ešte na Thorstena alebo nie?“ Svenja pomaly začínala byť netrpezlivá a aj moja mama už po tretíkrát kontrolovala sedlový popruh svojej kobyľky Millie. Pred výjazdom nás už nečakala absolútne žiadna práca, ale môj priateľ Thorsten neprichádzal a neprichádzal. Medzitým sme už priviedli aj jeho koňa a pripravili sme mu ho. Sivko Mariano – zvaný Mano – čistý a osedlaný čakal na svojho jazdca.

Thorsten mal dôvod na to, aby sa omeškal – dnes popoludní mal počítačový krúžok a niekedy sa tam s priateľmi poriadne zarozprával. Ale aby prišiel na výjazd viac ako o pol hodiny neskôr a celú skupinu tak nechal čakať, to na neho nesedelo.

„Ešte raz mu skúsím zavolať na mobil a keď bude opäť nedostupný, vyrazíme na jazdu,“ vyhlásila som, mierne nahnevaná. Jazdy s Thorstenom bývali zábavné – aj preto, lebo môj kôň Žolík sa troška lepil na jeho Mana. Žolík bol obrovský, veľmi silný kôň, ktorý mával občas o čosi viac energie. Keď bol na cestách s Millie a Svenjinou Hriflou sám, jazda mávala často trochu rýchlejší priebeh, než mi bolo milé. Avšak Manov mohutný zadok pôsobil ako spoľahlivá brzda a tento sivko sa navyše ani nechcel dať predbehnúť. So vzdorovito nastraženými ušami sa potom vlnil pred Žolíkom ako had, aby mu odrezal cestu. Vyzeralo to vtipne, aj keď to niekedy spôsobilo, že Thorstenovi nezostalo dost' miesta. Thorsten nemal práve najlepši zmysel pre rovnováhu – môj priateľ bol skôr počítačový maniak než športovec. Predtým, keď Mano nedával pozor, padal z koňa už počas chôdze, ale časom sa tí dvaja vynikajúco zladili.

Žolíkovi a mne toho chýbalo ešte veľa – hoci v stajni sme sa vždy javili ako „pár snov“. Žolík sa vždy postaral

o to, aby ma privítal s rozjasaným erdžaním, na pastvine cvalom vyrážal smerom ku mne a hoci som nejazdila práve ako olympionik, ochotne ma nosil na prechádzku. Avšak keď mal skutočne naponáhlo, musela som ísť, kam chcel on – učebnicové zastavenie s napínaním v drieku, so zadržaním oprát a ešte s kadečím ďalším, čo k tomu odporúčali učitelia jazdy, fungovalo doteraz nanajvýš tak na jazdeckej dráhe.

Môj mohutný hnedák už teraz dával najavo prvé známky netrepezlivosti. Zatiaľ čo Mano využil čas čakania na to, aby si zdriemol, Žolík sa striedavo pohrával so svojou stajňovou ohlávkou, snažil sa mi z vrecka vydolovať nejakú maškrtku alebo aspoň uloviť môj mobil a rozhrýzť ho, kým som vyťukávala Thorstenovo číslo. Žolík mal neuveriteľne pohyblivý nos, neprekvapilo by ma, keby to číslo navolil on sám.

Svenjina islandská kobyľa Hrifla, krásna líštička s dlhou, takmer snehobiellou hrivou, sa taktiež nudila, bola však cieľavedomejšia než Žolík Obrovitý. Svoj horný pysk radšej využila na rozviazanie uzlov. Svenja ju musela už po tretíkrát uväzovať a práve sa s ňou dohadovala. Ja som, naproti tomu, nervózne počúvala Thorstenov odkaz v hlasovej schránke. Jeho mobil bol stále vypnutý. Tak som mu rýchlo nahrála správu a mohla som už iba dúfať, že kým Mana znova odsedláme a vypustíme na pastvinu, ukáže sa. Svenja s mamou to ale zvládli v rekordnom čase, a tak za nami sivko iba smutne zaerdžal, keď sme kone viedli cez bránu, ktorá oddeľovala areál pre kone od predzáhradky. Tá bola dosť malá a tvoril ju iba kúsok zelene okolo príjazdovej cesty ku garážam. Obaja Svenjini rodičia boli zamestnaní a nemali veľa chuti starať sa o záhradu. Aj vo svojom predchádzajúcom dome premenili veľkú záhradu na chovné zariadenie pre Svenjinho poníka. Tu však boli kvôli tomu neustále spory so susedmi. Baumannovci už boli na konci so silami, keď sa dopyčuli, že na okraji mesta

je na predaj dom s konskou stajňou a pastvinami. Rýchle sa dohodli s predchádzajúcimi majiteľmi a Svenja teraz vlastní akýsi druh raja: vnútorné stajne pre šesť koní, veľké otvorené stajne s výbehom, jazdiareň a tri hektáre pastvín! Ochotne sa s tým všetkým podelila s mojou mamou, Thorstenom a so mnou – Svenja je družný typ človeka a ani jej Hrifla nechcela byť sama. Okrem toho, jej rodičia potrebovali peniaze za ustajnenie. Ten dom totiž bolo treba splácať.

Chamtiví ale neboli – našťastie, inak by si moja mama nemohla dovoliť platiť za dva kone. Pôvodne sme, prirodzene, chceli iba jedného, ale potom mi spadol z neba Žolík a mamička sa zase zamilovala do oveľa menšej, ľahko ovládateľnej Millie. Thorstenova teta Wiebke, ktorá zrejme na akúkoľvek životnú situáciu súvisiacu s jazdením mala nejaký výrok, k tomu iba podotkla: „Raz darmo, kone sa rozmnožujú... prirodzeným i neprirodzeným spôsobom.“

Vrhla som posledný beznádejný pohľad na príjazdovú cestu. Snáď sa Thorstenov bicykel predsa len ešte vynorí. Ale nebolo z toho nič – budem sa musieť uspokojiť so Svenjinou a mamičkinou spoločnosťou. Pričom tá druhá situáciu dosť skomplikovala, keďže drasticky obmedzila možné témy rozhovoru počas vychádzky. S mamou v päťách sme sotva mohli popretriasať posledné výpady našej učiteľky francúzštiny alebo premýšľať o tom, ktorý spevák je práve našou srdcovkou. Predovšetkým chlapci boli tabu – a tak Svenja a ja sme boli prakticky odsúdené na mlčanie!

Dnes to bolo teda presne tak ako na mojom jazdeckom kurze pred rokom. Mamičke vtedy zrazu zišlo na um, že sa musí bezpodmienečne učiť jazdiť. U dievčat mohla také dačo vyvolať puberta, kým u mojej mamy, podľa mňa, skôr kríza stredného veku. V každom prípade bola skalopevne presvedčená o tom, že bez koní už nemôže žiť. Bohužiaľ, do jazdeckej školy si netrúfala ísť sama. Navnádila ma teda

koncertom mojej obľúbenej chlapčenskej skupiny a ja som sa zrazu ocitla na „jazdeckom kurze pre matky a dcéry“. Do rovnakého kurzu medzi samé dievčatá dovliekol Thorstena jeho podobne premotivovaný ocko. Spočiatku mu to bolo trápne a nevedel, kam sa podieť, až kým sa z nás nestali priatelia. Môj vstup do jazdeckého športu beztak prebiehal dosť turbulentne – v podstate som sa zamilovala hneď trikrát: Najprv do plejboja Heika, dosť brutálneho skokana, ktorého mohol človek obdivovať len vtedy, keď koňom vôbec nerozumel. Potom do Žolíka Obrovitého, ktorý vtedy ešte patrila Heikovej sestre, a napokon do Thorstena. Jeho kvality princa z rozprávky sa síce ukázali až neskôr, ale časom sa z neho vyklúla skutočná hlavná výhra – keď práve nemal vypnutý mobil.

Nakoniec som sa vzdala nádeje a po Žolíkovom zadku som sa začala driapať hore do sedla. Svenja a mama už nasadli, ale tie mali, prirodzene, kratšiu cestu. Millie bola zhruba rovnako vysoká ako Hrifla, obidve mali ešte miery poníka. Boli aj príbuznej rasy: Millie bola takzvaná nehoda z pastviny, teda „dieťa lásky“ medzi žrebcom haflinga a jednou islandskou kobyľou. Bola dobre vychovaná a veľmi pekná, tmavý plavák s dlhou hrivou a veľkými nežnými očami. Kým ju mama kúpila, patrila našej učiteľke jazdy, pani Tommsovej.

Našťastie, kým som sa štverala do sedla, Žolík stál ako pomník. Som dosť vysoká – ako všetci v našej rodine – , ale koňa vysokého meter osemdesiat by som si za normálnych okolností nevybrala. Lenže Žolík sa ma nepýtal, jednoducho to urobil a vryl sa mi do srdca. Začalo sa to celkom neškodne: decentným štychnutím nosom tapíra, keď som prechádzala okolo jeho boxu, smutným pohľadom, keď sa naňho jeho majiteľka opäť raz hnevala, sprchovaním hadicou potom, keď na ňom jeho ľudia jazdili príliš drsne... A napokon ma jeho posledná majiteľka, pani Müller-Westhofová, zrazu vyhlásila za zaklánačku koní, pretože Žolík zakaždým, keď

som prišla do stajne, div že nezdivel od radosti. Nakoniec som ho dostala do opatery a keď sa po jednom zranení stal nepoužiteľným na jazdu, darovali mi ho! To s tou „trvalou nepoužiteľnosťou“ sa, našťastie, nepotvrdilo, Žolík bol časom opäť fit ako rybička. Ale pre mňa bol skrátka o pár čísiel väčší – a to ako z hľadiska výšky, tak aj výcviku. Ja som mala za sebou rok jazdeckých skúseností, Žolík, naproti tomu, jazdil drezúru S. To S znamenalo stredne ťažkú kategóriu, no toto označenie patrilo k zdržanlivým vyjadreniam, ktoré boli pre jazdectvo typické: Kôň S bol už takmer zrelý na olympiádu. Teraz však Žolík zistil, že nie je nič zlé na tom, keď sa zníži na úroveň mojich jazdeckých schopností – drezúra ho vlastne nikdy nebavila. Oveľa radšej mal dlhé vychádzky vo voľnej prírode.

Aj teraz ihneď nastražil uši a radostne sa postavil do čela našej malej skupiny. Millie a Hrifla sa museli namáhať, aby s ním udržali krok. Svenja a ja sme sa i napriek tomu pustili do rozhovoru; svojho občas flegmatického ponika energicky hnal vedľa Žolíka. Mama však zatiaľ mlčala. To bolo u nej síce dosť zvláštne, no prvá časť trasy ju vždy troška znervózňovala, koniec koncov cesta viedla po okraji vozovky.

„Povedala som vám vôbec, že pani Engelová sa zaujímala o miesto v stajni?“ informovala sa Svenja, keď sme konečne odbočili z cesty. Tu sa išlo po poľnej cestičke, ktorá viedla najprv okolo chovnej usadlosti Thorstenovej tety Wiebke a čoskoro ústila do rozličných lesných chodníčkov. Mama sa uvoľnila a bola prístupnejšia.

Zasmiala som sa. „Čím by si opäť raz dokázala svoje veštecké schopnosti!“ povedala som s uznaním. Svenja už pred pár týždňami predpovedala, že so záujmom pani Englovej treba rátať. Poznali sme ju z našej bývalej stajne. Avšak Svenja potriasla hlavou. „Prichádza do úvahy iba ako náhra-

da,“ poznamenala. „To najdôležitejšie mi neprezradila. Ide totiž o dva kone! Pani Engelová kúpila Annabell...“

„Čo tá s ňou chce?“ zapišťa som a mama prekvapene dodala: „Tá predsa vôbec nevie jazdiť!“

Anabell bola veľmi sympatická, nie príliš vysoká teplokrvná kobyľa, ktorá mala obrovský problém: Len čo zacítila na chrbte jazdca, vzpínala sa. Fungovalo to tak spoľahlivo, že ju nakoniec predali nejakému jazdcovi rodea.

Svenji, Thorstenovi a mne tá malá kobyľka so smutnými očami vždy spôsobovala bolesť a pani Engelová sa do nej totálne zamilovala. Ibaže tá drobná, už trocha staršia pani Engelová nebola práve jazdkyňou, od ktorej by sa dal očakávať výcvik problémových koní. Celkovo jazdila skôr zriedkavo, zato však stále vyhl'adávala kurzy pre nezvyčajné druhy umenia, ako napríklad „Komunikácia so zvieratami“, „Duchovná terapia“, „Čítanie z aury“ alebo „Rozvoj osobnosti s koňom“. Na jej okružlu kobyľu Aimée to pôsobilo, akoby hrach na stenu hádzal. Ale na tú vystrašenú Annabell?

„Chce ju darovať svojej neteri,“ prezradila Svenja. „Tá vraj jazdí úplne úžasne a naisto vie zaklínať. Veľkú noc strávila v mládežníckom prázdninovom kempe u Brada Dillingera.“

Brada Dillingera pokladali za zaklínača koní. My sme ho poznali z jedného kurzu v našej predošlej konskej stajni, tam však žiadne zázračné výsledky nedosiahol.

„A teraz to má vyskúšať na Annabell?“ spýtala som sa skepticky. „Dúfajme, že nie je presne taká bláznivá ako jej teta!“

„Mne sa pani Engelová vždy zdala byť celkom milá,“ poznamenala mama. „Ale chcete ju vôbec prijať, Svenja?“

Svenja mykla plecami. „Rodičia potrebujú peniaze za ustajnenie,“ odvetila. „A čo sa mňa týka... Zaručene by mohlo byť aj horšie.“

Mala pravdu. Keď sme si u pani Engelovej zvykli na ustavičné rečenie o zmenenej farbe Aiméinej aury a na záružlie močiarny, ktoré proti tomu treba podávať, ďalej nás už nerušila. A keby sa jej neter obmedzila na zaklínanie, tiež by to bolo únosné. Určite by to bolo lepšie než niekto taký ako náš predchádzajúci prenajímateľ stajne Peter Hill, ktorý stále dokola vykrikoval.

Za ten čas sme sa dostali do lesíka a Žolík zrýchlil. Potulovanie krokom ho už teraz definitívne začalo nudiť, vyžadoval rázny klus. Svenja s potešením prijala tú výzvu, hoci Hrifla sa až tak nadšene netvárila. Temperamentným klusom sme tiahli po lesných cestách, ktoré teraz výnimočne neboli zablatené. Naozaj bolo už pár dní sucho, práve sa začal máj a rozmaznával nás teplom leta.

Žolík sa očividne cítil dobre a od bujnosti len tak žiaril. Už na začiatku klusu zaradil pár malých poskokov, ktoré ma troška vyviedli z miery. Žolík mal mohutné pohyby a kým som si počas klusu nenašla pri vstávaní a sadaní rytmus, dosť ma to vytriaslo. Niekedy som aj dokázala pochopiť, že mama uprednostnila Millie. Tá bola pri všetkých spôsoboch jazdy mäkká ako vankúš.

„Cval?“ spýtala som sa trocha zadychčane, keď sme po širokej ceste stúpali do kopca. Musela som Žolíka zastaviť, aby som počkala na ostatných, a on teraz s nevôľou tancoval na mieste.

„Len aby ten nezutekal aj s tebou!“ lamentovala mama.

Svenja mykla plecami. „Čo má byť? Jednoducho bude potom doma o niečo skôr!“

To bol, samozrejme, nezmysel, keby sa so mnou Žolík naozaj hnal až do stajne, mohlo by to byť poriadne nebezpečné. Doteraz to ale nikdy neurobil. Niekedy síce zrýchlil o čosi viac, než som chcela, a jeho brzdná dráha mohla byť občas aj tristo metrov. Ale do splašenosti to neprešlo – určite nie

podľa definície Svenje a pani Tommsovej. Tie chladnokrvne vyhlasovali, že kôň je neovládateľný iba vtedy, keď sa už nijako nedá riadiť.

To posledné nikdy nebolo u Žolíka problémom. Ved' on nechcel domov, chcel iba bežať a rád ma vždy nechal, aby som určila, kde by mal prejsť do kroku.

Na začiatku stúpania som mu ešte dokázala dobre kontrolovať aj tempo, pričom jeho cval sa mi zdal byť jednoducho skvelý. Žolík robil mohutné skoky do výšky i do diaľky. Človek mal takmer pocit, že by mohol lietieť. A odkedy som sa naučila postaviť sa pri tom v strmeňoch ako džokej, ľahšie sa mi darilo udržať rovnováhu. Vznášala som sa takpovediac nad koňom – bláznivý pocit!

Prirodzene, tie malé kobyľky nechal Žolík čoskoro za sebou, ale predbežne nezrýchlil. Keď však zdolal strmý svah a cesta bola opäť rovná, zmenilo sa to. Žolík pokladal za dobrý nápad nasadiť tu malý cval. Opatrne som sa pokúsila zabrániť mu v tom, ale spomalil iba nebadane. Lepší jazdec by brzdu určite našiel, ved' Žolík nebol zlý, ale tak ako predtým, stále bol rovnako očarený. No s podnetmi som nepochodila a nakoniec som sa odovzdala svojmu osudu. Cesta ešte pár stoviek metrov viedla rovno, potom vyústila do akejsi križovatky v tvare T. Keby ste sa vydali doprava, išli by ste opäť dosť strmo nahor. Na kopci by sa dalo Žolíka bez problémov zastaviť.

Jediné, čo tú vec robilo povážlivou, bolo to, že na relatívne úzky chodník vyúsťovali mnohé bočné cestičky. Keď odtiaľ vyšiel akýsi chodec s jazvečíkom, vyzeralo to zle – pre mňa aj pre toho jazvečíka.

No doteraz sa to prihodilo iba raz a ten pes bol našťastie dosť obratný križenec kólie. Žolíkovým kopytám sa šikovne vyhol, a tak sa vtedy ani nič nestalo. Odhliadnuc od toho, že Žolík razantne zabrzdil, načo som sa znova našla v piesku a musela som si vypočúť zúrivé výčitky majiteľa psa.

Našťastie, ľudí dnes bolo na cestách iba málo. Na chodníku k lesíku sme stretli len jeden prechádzajúci sa pár, ktorý, samozrejme, išiel pekne krokom. Až sem sa ešte dostať nemohol. Napriek vysokému tempu som sa pokúsila udržať Žolíka na uzde, aby som si uchovala aspoň ilúziu, že ho mám akosi pod kontrolou. Nakoniec bolo treba prejsť už len cez jednu jedinú križovatku, za ktorou nasledoval strmý svah, takže som si už chcela vydýchnuť. Keď cez ňu Žolík cválal, pozrela som sa doprava – a zľakla som sa tak, že som takmer vyletela zo sedla!

Z lesa vystúpilo akési zjavenie! Fatamorgána – akási svetelná bytosť... Nevieť, ako inak by som to mala vyjadriť. V každom prípade sa blížil nejaký sivý kôň s dlhou vlniacou sa hrivou a obrovskými nežnými očami a na ňom sedel naozajstný princ. Vážne, jazdec pôsobil ako hrdina z rozprávky „Tri oriešky pre Popolušku“: kučeravé svetlohnedé vlasy – prirodzene bez jazdeckej čiapky, príznak s helmou by ma veru sklamal! – , jemná tvár ako z rozprávky, biela košeľa so širokými rukávmi... a sedel tak, akoby s tým koňom zrástol. To nemohla byť pravda, musela som snívať!

Napriek miernemu šoku som mala dosť duchaprítomnosti na to, aby som Žolíka nasmerovala doprava, keď sa cesta teraz konečne rozvetvila. Váhal už vtedy, keď sme sa dostali na križovatku v tvare T, na tej rovnej ceste by sa pravdepodobne dal aj zastaviť. Na kopci to išlo celkom ľahko. Posadila som sa hlboko do sedla, uchopila opraty a navyše som pridala hlasový povel. Thorsten takto spočiatku svojho Mana „skrotil“ a Žolík a ja sme na tom pracovali.

Teraz som ho za zastavenie odmenila tým, že som ho potľapkala a v kroku som ho obrátila. Bezpodmienečne som musela vyskúmať, koho alebo čo som na tej križovatke videla! V tomto lese neboli žiadni princovia. To individuum som si pravdepodobne vybájila.

Napriek tomu keď som tesne za sebou začula dupot kopyt, srdce sa mi rozbúchalo o čosi rýchlejšie. Bola to však iba Svenja a mamička. Tá druhá bola celá bez seba a prvá pôsobila skôr vyjavene.

„Lea, ako si len mohla po jazdeckom chodníku tak trieliť? Veď predsa vieš, že sa tam podchvíľou prechádzajú chodci! Ušiel ti? Diet’a, si celkom bledá. Čo vlastne urobil?“

Mama mala trochu sklon Žolíkovi nedôverovať.

„Kto?“ opýtala som sa, ešte vždy čiastočne mimo, a pozrela som sa na Svenju. Tá mi pohľad rovnako bezradne oplátila.

„Ty... tiež si ho videla?“ spýtala som sa.

Svenja prikývla. „Keď myslíš toho týpka na sivkovi, ktorý vyzeral približne ako Brad Pitt... ale povedala som si, že som si ho iba vysnívala...“

„Jednoducho sme okolo toho prešli dosť rýchlo,“ súhlasila som. „Myslela som... Teda že asi fatamorgána...“

Svenja sa zachichotala. „Dvaja ľudia, a rovnaké zjavenie? Také niečo sa môže prihodiť nanajvýš ak s Matkou Božou alebo podobne...“

Matku Božiu som jednoznačne nevidela.

„Ideme, poď, otočíme sa,“ rozhodla som. „Celkom neformálne. Pomotáme sa trochu a uvidíme, či nám príde do cesty.“

„Čo vlastne chcete?“ spýtala sa mama. Typické, robila si starosti o mňa, a tak ten prízrak vôbec nevnímala. Alebo sa skrátka zjavoval iba vybraným osobám?

Pani Engelová by nám o tom určite vedela povedať viac...

„Ale keď sa budeme vracat’ tou istou cestou, bude nás pokladať za bláznov,“ zvažovala Svenja. „Veď tu všade sú cesty do kruhu, žiaden človek nejazdí tam a späť tou istou trasou.“

„Poviem, že som stratila bičik.“

„Mohli by sme tiež jednoducho nechať kone troška sa popásť na tráve a pozerat' sa, či tam príde za nami,“ navrhla Svenja.

„A keď pôjde iným smerom?“ namietala som.

Mama sa iba nechápavo dívala z jednej na druhú.

Ale potom nám ten rozprávkový princ zobral vietor z plachiet. Za nami opäť zaznel dupot kopýt a ten sivko cválal veľkými majestátnymi skokmi hore pahorkom. Akýsi mi bol povedomý. Ale potom som na koňa zabudla a celkom som sa sústredila na ten zjav v sedle. Jednoznačne duch. Také dačo v skutočnosti neexistovalo: Chalan snov s hnedými kučerami a očami sivými ako obloha, s opálenou tvárou, pod absolútne šialenou košeľou vlniace sa svaly... Bytosť ako z iného storočia.

„Bonjour,“ povedal duch. „Ach, prepáčte, ahojte! Neviete náhodou, ako sa dostanem von z lesa?“

Takže to by sme mali, bol zakliaty. Ocitli sme sa v rozprávke „Kráska a zviera“. Alebo nie, pretože v tom prípade by musel vyzerat' strašidelnejšie. Pravdepodobne bol predtým žabou, ktorá sa akýmsi nedopatrením premenila a ktorú sme teraz my museli voľajakým kúzlom znova vrátiť do jej močariny.

„Kamže chceš ísť?“ vecne sa opýtala Svenja. No oči jej žiarili ako maják a jej afektované správanie vyšlo nazmar.

Krátko som si obzrela jej outfit, ktorý sa k princovi hodil len málo. Svenja síce bola jemná blondínka so svetlou pokožkou a polodlhé vlasy, keď si ich kefovala, sa jej mohli lesknúť ako zlato, teraz však boli strapaté a spod jazdeckej čiapky jej iba vykúkali. Jej tričko nieslo stopy po čistení koňa pred výjazdom, pretože bolo plné chlпов. A na dôvažok malo na sebe ešte aj portrét Nica Chica, frontmana našej obľúbenej skupiny „Pet Hotel“. Fakt, že princezná nosila na hrudi iných mužov, musel princa zaručene odradiť.

Ja sama som neobišla lepšie. Pred jazdou som sa síce aspoň troška nalíčila – koniec koncov očakávala som Thorstena. Ale pri tom divokom cvale sa mi zrazu zjavili v očiach slzy, čiže maskara sa mi zaručene rozmazala. Hnedé vlasy, ktoré mi bežne trčia v chumáčoch na všetky strany, teraz milosrdne zakrývala jazdecká čiapka – no keby som si ju zložila, mala by som ich, vďaka čiapke, prilepené k hlave. A pod čiapkou vyzerala byť moja tvár ešte okrúhlejšia ako inokedy. Bola som síce tenká, no moja tvár mala tendenciu pripomínať mesiac v splne. Pupienky predstavovali krátery, ktoré patria k mesiacu...

No dobre, na to, aby sa žaba premenila späť do svojej pôvodnej podoby, človek pravdepodobne nepotreboval kvality modelky.

„Jazdecké spoločenstvo pri Höhnwegu,“ povedal princ „Alebo na Höhnwegu. Čosi také.“

To bola chovná usadlosť Thorstenovej tety Wiebke. Veľmi pekný statok bez močiara pre žaby.

Svenja a ja sme obe naraz stratili reč. Možno Svenja ráta s tým, že miesto, ktoré uvedie, bude skôr niečo ako „Rozprávkový les, oddelenie ríše víl“.

„Tak to ideme tak či tak okolo,“ pridala sa mama. „Vôbec to nie je ďaleko, môžeš sa k nám pripojiť. Ty musíš byť Timo, však? Alebo ako sa to vlastne voláš?“

Svenja a ja sme nemali ďaleko od mdlôb.

„Simon,“ vyhlásil princ. Vyslovil to s francúzskou výslovnosťou.

A mal spevavý hlas. Odkiaľ ho, preboha, mama pozná?

Teraz však naisto išiel na koni vedľa nás. Znamená to, že išiel vlastne vedľa mňa. Simonov kôň bol síce očividne menší než Žolík, ale aj tak väčší ako Hrifla a Millie, čiže Žolík a sivko k sebe, ako sa hovorí, pristali. Žolík smerom k nováčikovi priateľsky zaffkal, akoby sa chcel presvedčiť, či určite nie je začarovaný Mano.

Simon sa bez námahy prispôbil Žolíkovým siahodhlým krokom tak, že nechal sivka zľahka klusať.

„Pred chvíľou som ťa videl cválať okolo,“ poznamenal. „Vyzeralo to absolútne cool, najprv som si myslel, že sa mi sníva.“

Zasmiala som sa.

„Akýsi druh fatamorgány. Ako tá elfka z ‚Pána prsteňov‘. Ale potom prišla tá druhá a ja som si pomyslel... no, jedno pekné dievča si snád' ešte môže človek vsugerovať. Ale dve dievčatá po sebe...“

Tvár mi zaliala žiarivá červeň. Kto ma už kedy nazval „pekným dievčaťom“? Je jedno, či ten chalan chcel ísť na Höhnweg alebo na Mesiac. Jednoznačne nebol z tohto sveta.

„Alebo lepšie povedané tri...“ v okamihu doplnil Simon. Musel spozorovať, že Millie a Hrifla, obe vynikajúce v chôdzi krokom, sa držali hneď za väčšími koňmi. Takže mama to mohla začuť. Hneď potom aj vyzerala byť poriadne polichotenná a o desať rokov mladšia.

„Máš veľmi pekného koňa,“ obrátil sa Simon k Svenji. „Pravý rozprávkový kôň so snehobielou hrivou...“

Ten chalan bol neveriteľný. Ak existovalo niečo, čo mohlo kohokoľvek katapultovať priamo na čelo Svenjinho zoznamu popularity, tak to bola pochvala jej ponyho. Ibaže to dalo do pohybu aj obvyklý mechanizmus. Svenja sa pustila do vysvetľovania Hriflinho pôvodu, pričom začala zhruba v čase, keď Island osídľovali Vikingovia.

Na normálnych smrteľníkov to pôsobilo ako tabletky na spanie, ale Simon úctivo načúval a občas dokonca kládol krátke otázky. Keď sa nakoniec rozlúčil, Svenja sa vznášala v siedmom nebi.

„Znova si ... spolu niekedy zajazdíme?“ spýtala sa Svenja odvážne.

Simon prikývol. „Teraz budem určite v lese častejšie,“ povedal.

Zo Svenjinho pohľadu sa dalo vyčítať, že ona tam čoskoro zamýšľa prenocovať.

Nakoniec sme ešte všetky tri Simonovi pri odchode zakývali.

A to sekundu predtým, ako sme sa so Svenjou vrhli na moju mamu.

„Odkiaľ ho poznáš?“ spýtala som sa.

A Svenja s výdychom dodala: „Kto to je?“

Výmenný pobyt

Syn Isolde Wendlandovej, „pokojne vyhlásila mama. „Vaste nespoznali toho koňa?“

Svenji i mne svitlo asi súčasne. Samozrejme, ako sme mohli byť také hlúpe? Ten rozprávkový kôň bol, prirodzene, andalúzan a jediný španiel v tomto okolí. Orgulloso – ktorého jeho jazdkyňa nazýva krátko Orrie. Bol ustajnený vo Wiebkinej chovnej usadlosti a obyčajne na ňom jazdila Simonova mama. V teréne som ju ale ešte nikdy nestretla. Vždy som ju videla iba v jazdiarni, kde pred drezúrnym jazdením zapletala Orrieho hrivu. Asi preto som na to hneď neprišla. Ale ako nám mohol uniknúť tento chlapec? A ako to, že sa nevyznal v lese?

„Vykúzlila ho z klobúka?“ zaujímala sa Svenja. „Myslím... on...“

„Bol v južnom Francúzsku. Na výmennom pobyte. V jednom žrebčinci, mimochodom, Isolde bola úplne nadšená, koľko sa toho priučil o jazdení.“

Prenáramne som sa čudovala. No prirodzene, keď som mala hodinu jazdy, mama, Isolde a Wiebke spolu pravidelne pili kávu. Pani Tommsová, naša učiteľka jazdy, prichádzala na Höhnweg raz alebo dvakrát do týždňa a mama i Svenja mohli jazdiť v tom istom oddelení ako Isolde a Wiebke. Mama ešte nebola jazdecky celkom pripravená, ale „Tommie“ pre ňu potom jednorazovo vymyslela ľahšie cvičenia. Žolíkove majestátne pohyby by však oddiel, v ktorom bol Orrie so svojimi stošesťdesiatimi centimetrami najväčším koňom, vyrušovali. Môj obrovský kôň a ja sme preto trénovali osobitne. Svenja sa väčšinou prizerala, ale dospeli sa stiahli do jazdeckej vinárničky. Jasný, že tam klebetili o svojich deťoch. Ktovie, čo tak asi mama rozprávala o mne...

„Ten chalan vyzerá fantasticky,“ poznamenala Svenja. „A ešte vie aj jazdiť...“ Mama a ja sme si to síce všimli, ale zdalo sa, že Svenja to musí vysloviť nahlas, aby tomu mohla naozaj uveriť.

Mama sa na ňu takmer sprisahanecky usmiala. „K tebe by pristal!“

Takmer sa ma zmocnilo zlé svedomie, keď som v stajni uvidela Thorstena. Čistil výbeh od hnoja a ja som išla jazdiť s cudzími chalanmi... Ale na druhej stane: Kto dnes koho vymenil?

„Je mi ľúto, že som sa oneskoril,“ ihneď sa ospravedlnil Thorsten a dal mi bozk na privítanie. Žolík odpovedal za mňa a zaslinal pritom Thorstenovi celé tričko. Dobré. Musel sem prísť priamo zo školy.

„Dúfam, že ste príliš dlho nečakali.“

„Keby si mal zapnutý mobil, sedlanie tvojho koňa by sme si ušetrili!“ povedala som troška bezočivo.

Thorsten si s pocitom viny hrýzol pery.

„Je mi to ľúto. Mal som zavolať. Ale bolo... bolo to také vzrušujúce... doteraz tomu sám nemôžem uveriť!“

„Počítačový krúžok bol vzrušujúci?“ divila som sa. „Čo sa stalo? Microsoft kúpil počítačovú hru so špinavo zeleným drakom, ktorú ste nedávno vyvinuli? To zvier, čo svojím ohnivým dychom griluje hamburgery?“

Thorsten sa zasmial. „To by sme mali skôr ponúknuť v McDonald's,“ vyhlásil. „Ale inak si blízko. Ide o Ameriku!“ Nahlas a falošne si sám pre seba zamrmal: „*California, here we come*“, a zároveň ďalej kydal hnoj. Vnútorne pritom celý žiaril – a určite nielen vnútorne, pretože sa mu zdalo vtipné nechať ma hádať.

„Prázdninové plány?“ spýtala som sa. „Ocko ti bude sponzorovať jazdecký kurz v Rocky Mountains?“

Thorsten sa už nejaký čas venoval westernovému jazdeniu a jeho ťažiadostivý otec sa neľakal žiadnych nákladov a námahy, aby ho nasmeroval na post šampióna. Thorsten však prejavoval iba priemerné nadanie a na turnajové jazdenie tak či tak nemal chuť. Neuveriteľné, že by na jazdecký kurz v Spojených štátoch reagoval tak euforicky.

„Výmenný pobyt!“ objasnil mi napokon. „A nielen to: Je to špeciálna trieda pre počítačových maniakov pri San Franciscu, ktorá spolupracuje s firmami v Silicon Valley. Môj učiteľ si myslí, že by som sa o to mal raz uchádzať, ale ja som si myslel, že to by musel človek predtým vyhrať aspoň Stredoškolskú odbornú činnosť. Ale nemusel by. Zobrali ma. Ako jedného z desiatich v Nemecku! No áno, Pôvodne som bol na zozname číslo dvanásť.“

„Veď to je bláznovstvo,“ povedala som s trocha zastretým hlasom. Zdalo sa, že na mňa – a na Mana – Thorsten ani trocha nepomyslel.

„Musel som sa iba veľmi rýchlo rozhodnúť. Jeden z tých desiatich nechcel a jeden mal asi nejaký úraz a v krátkej dobe ísť nemôže. Tak som mohol postúpiť. Ale iba vtedy, keď poletím už o desať dní...“

„O desať dní?“ opýtala som sa zdesene. „Tak rýchlo? A... na ako dlho... ? Na rok?“ Pomyslela som si na Simona.

„Ale čoby, na tri mesiace,“ spresnil Thorsten. „Odteraz až do letných prázdnin. Povedz, Lea, vôbec sa netešíš? Je ti to vážne ľúto, že pocestujem? Budeš sa cítiť osamotená?“

Prevrátila som oči. Thorsten vedel byť niekedy trocha divný. Aj keď som, celkom na začiatku, žiarlila na Svenju, predviedol teraz akýsi druh indiánskeho tanca.

„Jasné, že mi budeš chýbať!“ vyhlásila som a dala som mu pusu.